

Ο σύγχρονος κόσμος μεταβάλλεται τόσο δυναμικά που οι αντιλήψεις σχετικά με τα α' ή β' γεγονότα πολύ συχνά υστερούν σε σχέση με τα πραγματικά δεδομένα, ενώ οι αποφάσεις που λαμβάνονται επ' αυτών δεν είναι πλέον επίκαιρες και όχι εντελώς βιώσιμες, πράγμα που προκαλεί μια αρνητική κοινωνική απήχηση στο εσωτερικό των χωρών και κάνει την Ορθοδοξία να χάνει την ελκυστικότητά της στο διεθνή στίβο.

Σήμερα υπάρχουν μια σειρά από προκλήσεις της εξωτερικής πολιτικής που συνιστούν άμεση απειλή για τα πιο βασικά συμφέροντα του κόσμου. Μια λαμπρή επεξήγηση αυτού είναι η κατάσταση στην Κύπρο. Στον κόσμο διεξάγεται ένας σκληρός αγώνας όχι για τη μεγιστοποίηση των κερδών, αλλά για την ελαχιστοποίηση των απωλειών, και ο κάθε σοβαρός διεθνής παίκτης θα προσπαθήσει να μεταφέρει τις απώλειες αυτές στους γείτονές του.

Η παγκόσμια ανάπτυξη γίνεται ολοένα και πιο ανισομερής. Ωριμάζει το έδαφος για καινούριες συγκρούσεις οικονομικής, γεωπολιτικής, θρησκευτικής και εθνικής φύσης. Εντείνεται ο ανταγωνισμός για τους πόρους και, πρώτα και κύρια, για τους ανθρώπινους πόρους, για το ποιοτικό κοινωνικό κεφάλαιο. Κάποιος θα ορμήσει μπροστά, ενώ κάποιος άλλος θα μείνει αουτσάιντερ και θα χάσει αναπόφευκτα την αυτοτέλεια του, θα εξαρτάται όχι μόνο από το οικονομικό δυναμικό, αλλά, κατά πρώτο λόγο, από τη θέληση του κάθε έθνους, από την εσωτερική του ενέργεια, όπως έλεγε ο Λεβ Γκουμιλιόφ, από την *passionarity* (θυσιαστικότητα), από την ικανότητα για ανοδική πορεία και αλλαγές.

Η συνέχιση του «αγώνα για την αποβολή» έχει προγραμματιστεί ουσιαστικά από την απουσία μιας μελετημένης αντικρισιακής στρατηγικής της Ευρώπης. Ακόμη η διαχείριση της ελληνικής κρίσης έδειξε ότι οι Βρυξέλλες στην ουσία είχαν αποσυρθεί, έχοντας παραχωρήσει στους τραπεζίτες από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, η πολιτική της οποίας απαξίωσε παλιότερα την ελληνική οικονομία, το δικαίωμα να κρίνουν τις τύχες των Ελλήνων. Ως αποτέλεσμα τα ελληνικά χρέη βρέθηκαν στην κατοχή του φορέα συλλογής European Financial Stability Fund, το οποίο σήμερα τα μετατρέπει σε πραγματικά ενεργητικά, κυρίως εκτάσεις γης, σε φανταστικά συμφέρουσες τιμές.

Αυτή η διαχείριση των τραπεζιτών θα έχει ως μοναδική συνέπεια τη «διάλυση της Ελλάδας σε ανταλλακτικά», όπου, μετά την Ελλάδα και τώρα, ενδεχομένως, και την Κύπρο, θα βγουν στο σφυρί και οι οικονομίες των άλλων χωρών της Ευρώπης. Ο αλγόριθμος δεν θα αλλάξει ριζικά: η εκ των προτέρων παροχή των πιστώσεων, έπειτα η απαξίωση της οικονομίας και, κατ' αυτόν τον τρόπο, η μετατροπή της κατάστασης σε άλυτη με τις δημόσιες δηλώσεις των τραπεζιτών και των πολιτικών, και κατόπιν αυτού – η αγορά των ενεργητικών που έχουν καταρρεύσει σε εξευτελιστικές τιμές.

Εννοείται πως μια τέτοια πολιτική έχει ένα τέλος. Όσο θα αυξάνεται ο βαθμός της «διάλυσης» της Ευρώπης, θα επεκτείνεται η ανεργία και θα εντείνεται η δυσaréσκεια του πληθυσμού, πράγμα που αργά ή γρήγορα θα οδηγήσει στην κοινωνική έκρηξη και την αποσταθεροποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ας σημειωθεί πως και τα δύο σενάρια – «των τραπεζιτών» και «της διαμαρτυρίας» εγκυμονούν μια ισχυρότατη αντικειμενική απειλή για όλο τον κόσμο.

Η διημερίδα της Διακοινοβουλευτικής Συνέλευσης της Ορθοδοξίας που πραγματοποιήθηκε στην Κωνσταντινούπολη αποτέλεσε ένα φόρουμ-κλειδί όπου οι ορθόδοξοι βουλευτές άγγιξαν τα πλέον επίκαιρα ζητήματα της σύγχρονης παγκόσμιας τάξης και προσπάθησαν να βρουν τους πιο αποτελεσματικούς τρόπους της επίλυσής τους. Ας τονιστεί ιδιαίτερα το γεγονός ότι στην ουσία όλες οι εισηγήσεις είχαν εξαιρετικά εφαρμοσμένο χαρακτήρα, καμιά φορά αρκετά επικριτικό, ειδικότερα, ως προς τα ζητήματα ανάπτυξης της δημοκρατίας και της κοινωνίας των πολιτών. Στην ουσία ο κάθε βουλευτής που μίλησε είχε σκοπό να επηρεάσει την κρίση στην Ευρωπαϊκή Ένωση υποδεικνύοντας τους πιθανούς τρόπους επίλυσης της καθόλου εύκολης κατάστασης που έχει διαμορφωθεί. Ένα σημαντικό μέρος των ομιλιών ήταν αφιερωμένο στα ανθρωπιστικά προβλήματα της σύγχρονης εποχής και τους διωγμούς εις βάρος των χριστιανών (ειδικότερα στη Συρία). Αρκετά μεγάλη προσοχή δόθηκε σε ζητήματα διαμόρφωσης της κοινωνίας των πολιτών και των αποτελεσματικών μοντέλων της δημοκρατίας. Ένας ικανός αριθμός των ομιλιών ήταν αφιερωμένος στη σύγχρονη Ρωσία, η οποία όχι απλώς οφείλει να διατηρήσει την ορθόδοξη ταυτότητά της – οφείλει να την πολλαπλασιάσει και να επεξεργαστεί στη βάση της τους μηχανισμούς της πλέον επωφελούς συνεργασίας με τις χώρες-εταίρους της.

Μια σειρά ομιλίες αφορούσε τις επαγγελματικές εκτιμήσεις της επίδρασης που έχει η παγκόσμια κρίση στον ορθόδοξο κόσμο και των μέτρων που λαμβάνονται στο πλαίσιο της καταπολέμησής της από τα κράτη, τις ενώσεις κρατών και τους διεθνείς οργανισμούς.

Τα πρακτικά της διημερίδας αποτελούν μια έγκαιρη προληπτική επαγγελματική ανάλυση των βασικών επίμαχων ζητημάτων και κατευθύνσεων στις διεθνείς σχέσεις που πραγματοποιήθηκε με τη μορφή των αναλυτικών ερευνών και συστάσεων, τα οποία στο μέλλον μπορούν να στηρίξουν ουσιαστικά τη λήψη των πιο ζυγιασμένων και ποιοτικών αποφάσεων ικανών να προλάβουν τη ζημιά και να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη για όλους μας.